

meget der skal falde bort. Naar disse Afgifter tilkomme Staten med Rette, kan jeg ikke forstaa, at der skal være forskellige Afskrivninger paa forskellige Afgifter; jeg synes, at Billighed i saa Fald taler for, at der er en samlet Afskrivning paa alle Afgifter. Den højtærede Finansminister udviklede dernæst, at disse Afgifter havde været en Kilde til Utilfredshed, men de blive jo ikke afskaffede i Øjeblikket, men i Løbet af 60 Aar, og de kunne altsaa endnu i 60 Aar blive en Kilde til Utilfredshed. — Nu talte den højtærede Minister om, at man skal komme de vedkommende i Møde ikke alene med Afskrivninger, men ogsaa ved at give dem et billigt Laan. Jeg synes nok, det er temmelig strengt, at Staten, naar den skal laane Penge til 4 pCt., skal give dem Pengene til 3½ pCt. Jeg ser ikke rettere, end at Staten selv kommer til at betale den Amortisation, der herved fremkommer gennem de 60 Aar, og at Staten altsaa efter 60 Aars Forløb har tilbagebetalt alt, hvad den har faaet ind af disse Afgifter. Jeg mener, at vi kunde komme lidt hurtigere ud over denne Historie. Regeringen siger, og andre ærede Talere have pointeret det samme: Det er saa besværligt at føre disse Regnskaber, og jeg kan godt forstaa, at det er besværligt, men vi skulle alligevel føre disse besværlige Regnskaber i 60 Aar, før ere vi ikke færdige, og det er dog temmelig tidligt nu at tale om de Lempelser i Regnskaberne, som først indtræde om 60 Aar. Jeg synes, at vi meget lettere kunde komme ud over dette ved at sige til de Folk, som skulle betale disse Afgifter: Betal 16 Gange Beløbet, altsaa hvad det bliver kapitaliseret til, saa ere vi færdige med det. Det kunne vi selvfølgelig ikke gøre ved Tvang, men naar de skulle betale 16 Gange Beløbet, faa de over 6 pCt. af deres Penge, og de ville rimeligvis let kunne gaa hen og faa Penge til billigere Rente end 6 pCt. Vi vilde ikke komme til at vente mange Aar, inden de alle vare mødte og havde sagt: Maa vi ikke betale paa een Gang med 16 Gange Beløbet i Stedet for at svare Beløbet hvert Aar. Jeg synes, det er meget mere praktisk at komme ud over det paa denne Maade; vi blive før færdige med Regnskaberne, og det kommer ikke til at koste Staten nær det, som det vil koste paa denne Maade, hvor vi for det første eftergive noget af Afgifterne og dernæst i en lang Række Aar give Yderne Penge, som er ½ pCt. billigere end dem, vi selv kunne laane. Jeg vil henstille til det Udvalg, som bliver

nedsat, at tage under Overvejelse, om det, hvis vi skulle, bort fra disse Afgifter, ikke kan ske omtrent paa den Maade, som jeg her har anvist.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne meget. Jeg maa takke de ærede Medlemmer, som i det væsentlige have sluttet sig til Princippet i Forslaget, og jeg haaber, at den Udvalgsbehandling, som nu vil finde Sted, maa føre til, at det bliver vedtaget.

Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper) mente, at Sagen yderligere burde undersøges, dels for at de, som ere misfornøjede og mene, at der ikke gennem dette Forslag er vist dem tilstrækkeligt Hensyn, kunde faa Lejlighed til at fremsætte deres Besværinger, dels for at undersøge, om ikke visse Smaaafgifter ere glemte. Med Hensyn til det første tror jeg, at hvad der kan fremføres, som der er det mindste Hold i, er blevet anført, jeg skal særlig henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa en Udtalelse, som fra de misfornøjede Ydere er gaaet ind til Folketingsudvalget, og som blev udførligt besvaret af Finansministeriet. I denne Skrivelse tror jeg, man har fremført omtrent det, man endnu kunde have at fremføre, som ikke er drøftet i Kommissionen. Det maa vel erindres, at i Kommissionen sad Mænd, som nøje kendte disse Forhold, som nøje kendte Ydernes Synspunkter, og som følte sig forpligtede til i ikke ringe Udstrækning at gøre disse Synspunkter gældende. Disse Synspunkter have altsaa ikke været Kommissionen ubekendte og ere blevne i rigt Maal drøftede der; yderligere foreligge, som sagt, en Udtalelse i Folketingsudvalgets Betænkning og Finansministeriets Svar derpaa. Jeg skulde ikke tro, at der i Virkeligheden kunde fremføres synderligt mere, men Udvalget maa jo i saa Henseende gaa de Veje, som det anser for rigtigt.

Naar det ærede Medlem mente, at der muligt er visse Smaaafgifter, som ikke ere tagne med, kan jeg med Hensyn til de to Eksempler, han nævnede, berolige ham og henvise ham til Betænkningens Side 30 og 34. Smaaredselsafgiften er tagen med og af Kommissionen erkendt for i Virkeligheden at være en Landgildeafgift, det er blot et forkert Udtryk, som er brugt i et af de gamle Dokumenter. Og Tørvepenge, som for øvrigt kun andrage 18 Kr. 97 Øre, ere ogsaa tagne med under Afløsningen. I øvrigt takker jeg det ærede Medlem for hans velvillige Udtalelser.